

Κήρυγμα της Μητροπόλεως Δημητριάδος για την Κυριακή της Απόκρεω

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Το κήρυγμα για την Κυριακή της Απόκρεω εξέδωσε η Ιερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Αλμυρού, προς τον πιστό λαό.

Στο κήρυγμα μεταξύ άλλων αναφέρεται: “Η αγάπη μάθαμε να έχει μέτρα και σταθμά. Να ξεχωρίζει. Να επιλέγουμε σε ποιους, πότε, πόσο και πως θα την προσφέρουμε. Η αγάπη δίνεται με όρους και όχι με τους ίδιους όρους προς όλους. Έτσι η αγάπη καταντάει λειψή, ανάπηρη, αρρωστημένη, επιλεκτική. Αυτή η αγάπη, όμως, δεν σώζει. Εκείνοι που θα ακούσουν από το στόμα του Λυτρωτή το: «δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου» θα έχουν δώσει την αγάπη τους προς κάθε κατεύθυνση αδιάκριτα και πλούσια. Θα έχουν τιμήσει με την αγάπη τους όχι μόνο τους συγγενείς και τους φίλους. Θα έχουν αγαπήσει με το ίδιο μέτρο και τους ξένους, τους περιθωριακούς, τους ατιμασμένους, τους αναξιόπιστους, ακόμη και τους αχάριστους, γιατί μόνον τότε η αγάπη γίνεται λαμπερή και χαρούμενη”.

Ολόκληρο το κήρυγμα παρακάτω:

Βρισκόμαστε σήμερα στην τρίτη Κυριακή της όμορφης περιόδου του Τριωδίου. Σ’ αυτή τη διαδρομή προς τό Πάσχα ή Άγία Έκκλησία μᾶς παρουσιάζει τόν τρίτο οδηγό, πού θά μᾶς κατευθύνει μέ ἀσφάλεια πρὸς τή λαμπροφόρο ἐμπειρία τῆς

Ἀνάστασης. Μετά τήν ταπείνωση καί τή μετάνοια τῶν δύο προηγούμενων Κυριακῶν ὁ τρίτος ὁδηγός, πού προβάλλεται μπροστά μας σήμερα, εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ὁ Κύριος προβάλλει τήν ἀγάπη τή στιγμή πού μᾶς ὁμιλεῖ γιά τή Δεύτερη ἔνδοξη παρουσία Του. Ἀποκαλύπτει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά φανεῖ στήν ἀνθρωπότητα. Μᾶς λέει ὅτι θά χωρίσει τούς ἀνθρώπους ἀνάλογα μέ τήν ἀγάπη πού ἔδειξαν στή ζωή τους. Ἡ ἄριστη ποιότητα τῆς ἀγάπης εἶναι αὕτη πού θά ὁδηγήσει στή σωτηρία. Ἡ ἔλλειψη τῆς τέλειαις καί θυσιαστικῆς ἀγάπης εἶναι πού θά κατευθύνει πρὸς τήν καταστροφή καί τήν κόλαση.

Ὁ Χριστός καλεῖ τούς ἀνθρώπους τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης καί τῆς προσφορᾶς στή δόξα Του μέ τή φράση: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου». Προσκαλεῖ κοντά Του ὅλους ἐκείνους πού Τόν ἐπιθύμησαν καί Τόν διακόνησαν στά πρόσωπα ὧν τῶν ἀναγκεμένων τοῦ κόσμου. Ἡ ἀγάπη γίνεται τό κριτήριό τῆς σωτηρίας μας. Ἡ ἀγάπη γίνεται ἡ ἐμπειρία τοῦ παραδείσου πρὶν ἀπὸ τόν παράδεισο καί ἡ χαρά τῆς ζωῆς πρὶν ἀπὸ τή χαρά τῆς αἰωνιότητος. Ποιά ἀγάπη, ὅμως, εἶναι αὕτη πού θά μᾶς κατευθύνει στὸν Νικητὴ τοῦ θανάτου καί στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα; Ἡ ἀγάπη πού θά γίνῃ ἡ ἀφορμὴ τῆς σωτηρίας ἔχει κάποια χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα ἀξίζει νὰ μελετήσουμε.

Τό πρῶτο χαρακτηριστικό τῆς ἀγάπης πού στέκεται αἰτία σωτηρίας εἶναι ἡ κούραση. Ἡ ἀγάπη πού κουράστηκε εἶναι ἀγάπη πού σώζει. Αὐτοὶ πού ἄκουσαν τό: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου» εἶναι αὐτοὶ πού κουράστηκαν γιά τούς ἄλλους. Κουράστηκαν, διότι ξεκόλλησαν ἀπὸ τή βόλεψή τους καί ἔτρεξαν στίς φυλακές, στά νοσοκομεῖα, στίς κλινικές, στίς φτωχογειτονιές, γιά νὰ βροῦν τόν πονεμένο, τόν ἄρρωστο, τόν περιφρονημένο, τόν φυλακισμένο, γιά νὰ δώσουν ἕνα χαμόγελο, ἕνα χᾶδι, ἕνα καλὸ λόγο, λίγη παρηγοριά, μία βοήθεια. Κουράστηκαν, διότι μαγείρεψαν γιά τούς ἄλλους, μετέφεραν πράγματα, ἔτρεξαν σέ ὑπηρεσίες, φορτώθηκαν μέ εὐθύνες, προκειμένου νὰ βιώσουν τήν ἀληθινὴ ἀγάπη. Κουράστηκαν διότι, ἐνῶ ἔκαναν τό καλύτερο, εἰσέπραξαν ἐπιθετικότητα, ἀχαριστία, ἀποστροφή, λησμοσύνη. Κουράστηκαν, διότι ἔδωσαν τὸν ἑαυτό τους καί ἔλαβαν τή χειρότερη συμπεριφορά, ἀλλὰ δέν τό ἔβαλαν κάτω. Δέν λύγισαν. Δέν σταμάτησαν τή συμπαράσταση, τήν προσφορά καί τή θυσία. Ἀξίζουν νὰ εἶναι οἱ εὐλογημένοι τοῦ Οὐράνιου Πατέρα, διότι ἀνέβηκαν τὸν Γολγοθὰ τῆς θυσίας μέ κούραση ἀλλὰ καί μέ ἀπέραντη ὑπομονή. Εἶναι οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατέρα, διότι στήν κούραση πού κατέβαλαν εἰσπράττουν τήν ἀνάπαυση πού ξέρεῖ νὰ δίνει ὁ Θεός σέ ὅσους πάλλονται ἀπὸ ἀγάπη.

Τό δεύτερο χαρακτηριστικό τῆς ἀγάπης πού γίνεται αἰτία σωτηρίας εἶναι ἡ ἀγάπη πού ξοδεύτηκε. Ἡ ἀνέξοδη ἀγάπη εἶναι εὐκόλη καί ὅλοι μποροῦν νὰ τήν προσφέρουν. Ἡ ἀγάπη πού ξοδεύεται εἶναι ἀληθινή, διότι στοιχίζει. Οἱ ἄνθρωποι

πού αγαπούν αληθινά είναι άξιοι νά ακούσουν τό: «δεϋτε οί εύλογημένοι τοῦ πατρός μου», διότι δέν πρόσφεραν τήν αγάπη τους έκ τοῦ ασφαλοῦς, αλλά ή αγάπη πού πρόσφεραν ήταν ακριβή καί πολύτιμη. Πλήρωσαν, γιά νά ταΐσουν. Πλήρωσαν, γιά νά ντύσουν. Πλήρωσαν, γιά νά γιατρέψουν. Πλήρωσαν, γιά νά έλευθερώσουν. Πλήρωσαν, γιά νά λύσουν προβλήματα. Δέν πλησίασαν τούς καταφρονεμένους αὐτοῦ τοῦ κόσμου, γιά νά τούς έκμεταλλευτοῦν. Οὔτε συμπαραστάθηκαν στούς πάσης φύσεως έμπερίστατους, γιά νά έπιδειχθοῦν. Άλλά ξόδεψαν από τήν παρουσία τους, από τήν καρδιά τους, από τήν υγεία τους, από τόν χρόνο τους, από τή φιλοτιμία τους, χωρίς νά περιμένουν κάποια ανταμοιβή καί χωρίς νά έλπίζουν σέ κάποια αναγνώριση. Αὐτή ή ποιότητα τῆς αγάπης είναι ακριβή καί ατίμητη. Αὐτοῦ τοῦ είδους ή αγάπη γίνεται εισιτήριο γιά τόν Παράδεισο. Ὁ Παράδεισος άξίζει σ' αὐτούς οί όποιοι έδωσαν έδῶ ὅσο μπορούσαν περισσότερα καί έτσι άξίζουν νά απολαύσουν στήν αγάπη καί στήν άγκαλιά τοῦ Θεοῦ τά καλύτερα. Ὁ άνθρωπος πού ξοδεύεται, γιά νά δείξει τήν αγάπη του, δέν πτωχεύει, αλλά πλουτίζει μέ έναν πλοῦτο πού θά τόν ακολουθήσει στήν αίωνιότητα.

Τό τρίτο χαρακτηριστικό τῆς αγάπης πού οδηγεί στή σωτηρία είναι ή αγάπη πού τίμησε τούς πάντες καί δέν ξεχώρισε κανέναν. Δυστυχῶς, έχουμε μάθει νά ξεχωρίζουμε τούς ανθρώπους σέ κατηγορίες. Καταχωροῦμε τούς άλλους σέ δικούς μας καί σέ ξένους, σέ έναρετους καί σέ άμαρτωλούς, σέ άξιόλογους καί σέ εύτελείς, σέ αγαπημένους καί σέ αντιπαθείς, σέ πλούσιους καί σέ φτωχούς, σέ μορφωμένους καί σέ άγράμματους. Άλλους τούς περιφρονοῦμε καί άλλους τούς θωπεύουμε. Προσωποληπτοῦμε. Ὅσους θεωροῦμε σημαντικούς τούς πλησιάζουμε καί τούς βάζουμε στή ζωή μας. Ὅσους άξιολογοῦμε ὡς άσήμαντους τούς αποφεύγουμε. Ὅσους θεωροῦμε εύχάριστους τούς προσεγγίζουμε, γιά νά περνᾶμε καλά. Ὅσους τούς αισθανόμαστε δυσάρεστους τούς αποφεύγουμε, γιά νά μή μᾶς καταθλίβουν. Ἡ αγάπη μάθαμε νά έχει μέτρα καί σταθμά. Νά ξεχωρίζει. Νά επιλέγουμε σέ ποιούς, πότε, πόσο καί πῶς θά τήν προσφέρουμε.

Ἡ αγάπη δίνεται μέ ὅρους καί ὄχι μέ τούς ίδιους ὅρους πρός ὅλους. Ἔτσι ή αγάπη καταντάει λειψή, άνάπηρη, άρρωστημένη, έπιλεκτική. Αὐτή ή αγάπη, ὅμως, δέν σώζει. Ἐκεῖνοι πού θά ακούσουν από τό στόμα τοῦ Λυτρωτῆ τό: «δεϋτε οί εύλογημένοι τοῦ πατρός μου» θά έχουν δώσει τήν αγάπη τους πρός κάθε κατεύθυνση άδιάκριτα καί πλούσια. Θά έχουν τιμήσει μέ τήν αγάπη τους ὄχι μόνο τούς συγγενείς καί τούς φίλους. Θά έχουν αγαπήσει μέ τό ίδιο μέτρο καί τούς ξένους, τούς περιθωριακούς, τούς άτιμασμένους, τούς άναξιόπιστους, άκόμη καί τούς άχάριστους, γιατί μόνον τότε ή αγάπη γίνεται λαμπερή καί χαρούμενη. Γίνεται αληθινή, όταν προσφέρεται σ' αὐτούς πού δέν τήν άξίζουν καί σ' αὐτούς πού δέν τήν εκτιμοῦν. Αὐτό δίνει στήν αγάπη τόν βασιλικό της χαρακτήρα. Ἡ καθολικότητα τῆς αγάπης τήν καθιστᾷ θεϊκή καί σωτήρια. Ἡ αληθινή αγάπη είναι

συνοδοιπόρος πρὸς τὴ σωτηρίαν, ἐφόσον ἀνοίγει σὰν ὀμπρέλα πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς νὰ ἀφήνει κανέναν ἐκτεθειμένο στὴν καταιγίδα τῆς κακίας, τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ πόνου.

Στὸ εὐαγγέλιο σήμερα ἀκούσαμε τὸν τρόπο πού θὰ φανερωθεῖ ὁ Κύριος κατὰ τὴ Δευτέρα παρουσία Του. Ἀκούσαμε ὅτι θὰ ζυγίσει τοὺς ἀνθρώπους μέ τὴ ζυγαριὰ τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη, πού θὰ γύρει τὴν πλάστιγγα πρὸς τὴ δεξιὰ πλευρά τοῦ Σωτήρα, εἶναι αὐτὴ πού κουράστηκε γιὰ τοὺς ἄλλους, πού ξοδεύτηκε χωρὶς δισταγμό, πού ἀπλώθηκε χωρὶς διακρίσεις. Μακάρι νὰ ζήσουμε τὴ ζωὴ μας μέ αὐτὴ τὴν αὐθεντικὴ ἀγάπη, γιὰ νὰ ἀκούσουμε ἀπὸ τὸν Λυτρωτὴ τό ποθούμενο: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου». Ἀμήν.